Выходить у Львовѣ що дня (кро̂мъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція по̂дъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціськаньска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкований.

Рекламаціи неопечатаный вольнй по̂дъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Льво̂вскои".

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Льво̂вскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый ро̂къ 2 зр. 40 к.
на по̂въ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый ро̂къ 5 зр. 40 к.
на по̂въ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 215. Середа 25 вересня (7 жовтня) 1891. Ро̂къ I.

Голодъ въ Россіи.

Коли можна повѣрити вѣстямъ, якѝ подають анґлійски ґазеты о голодѣ въ Россіи, то тамъ настала вже теперь велика нужда а ще бо̂льша буде, коли вычерпають ся послѣднѝ запасы, якѝ наро̂дъ ще має и коли до голоду прилучить ся ще и студѣнь. По̂сля вѣстей, якѝ одержавъ „Daily Telegraph" зъ Петербурга, надходять до россійскои столицѣ чимъ разъ страшнѣйшѝ вѣсти зъ глубины краю. Въ серпню знищили морозы на найдальшо̂й по̂вночи ячмѣнь а по̂знѣйшѝ зливы довершили неурожай. Бараболя стала теперь дорожша во̂дъ садовины. Пашѣ такожь нема а люде обдирають вже теперь стрѣхи, щобы выживити ще деяку худобину. Коня можна купити за ко̂лька копѣйокъ до одного рубля. Заказъ вывозити жито зъ Россіи не помо̂гъ нѣчого а причинивъ ся лишь до того, що оно пойшло дуже въ гору, а зъ нимъ подорожѣли и другѝ продукты. Правительство взялось вправдѣ було ратувати людей, але та его помо̂чь показалась недостаточна. Позаякъ власти не можуть доставити селянамъ збо̂жа на засѣвъ, то великѝ обшары лежать зовсѣмъ во̂длогомъ и есть справедлива обава, що на слѣдуючій ро̂къ буде ще го̂рше, бо не буде що збирати.

До загальнои нужды причинилось ще и то, що въ многихъ сторонахъ выбухла зараза на худобу. Ветеринарѣ ѣздять по селахъ и кажуть убивати зараженѝ штуки а селяне тому знову противлять ся, зъ чого въ ко̂лькохъ мѣсяцяхъ прийшло було навѣть до гро̂зныхъ бунто̂въ. Селяне цѣлыми громадами выносять ся въ нашѝ стороны за прошенымъ хлѣбомъ а якъ велика мусить вже бути нужда, можна вносити зъ того, що навѣть священники разомъ зъ своими парохіянами ходять по жебрахъ. Найбо̂льшій голодъ панує въ ґуберніяхъ саратовско̂й, самарско̂й, вятьско̂й, новгородско̂й, костромско̂й и тамбовско̂й. Надъ Волгою устала торговля и нема майже нѣякого заро̂бку. Селяне во̂дгрожують ся, що коли правительство имъ не поможе, то они будуть мусѣли самѝ о собѣ подумати.

Правительство выдало вправдѣ доси вже ко̂льканацять міліоно̂въ для голодуючихъ и на роботы публичнѝ, при котрыхъ бы селяне могли дещо заробляти, але все то показалось зъ однои стороны недостаточнымъ, зъ другои стороны зла адміністрація гроша публичного выкликала лишь ще бо̂льше негодоване. Нова позичка такожь не на богато придасть ся, а въ Россіи есть загальный поглядъ, що колибъ на помо̂чь для голодуючихъ выдано и 100 міліоно̂въ рублѣвъ, то бы то все ще було за мало.

Ро̂вночасно доносять анґлійскѝ ґазеты и о якихсь гро̂зныхъ бунтахъ селяньскихъ, котрѝ мали проявити ся въ ґуберніяхъ катеринославско̂й, казаньской и нижно-новгородско̂й.

Ко̂лько правды есть въ тыхъ вѣстяхъ о бунтахъ, годѣ знати, бо россійскѝ ґазеты дуже мало або и зовсѣмъ о нихъ не згадують. Вчера подали мы вѣсть за „Гражданиномъ" що въ Гядячи и Лубнахъ та дооколичныхъ селахъ коло тыхъ мѣстъ въ полтавско̂й ґуберніи выбухли бунты селянъ противъ властителѣвъ бо̂льшихъ посѣлостей. Здаєсь однакожь, що якъ сѝ бунты такъ мабуть и бунты въ Катеринославско̂й ґуберніи не мають нѣякого дѣла зъ голодомъ, хочь безперечно мають характеръ аґрарныхъ бунто̂въ. Але мусить впадати въ очи, що згадана ґазета складає вину за бунты въ полтавско̂й ґуберніи на тамошного ґубернатора, котрый нѣбы то бере селянъ дуже въ оборону противъ шляхты ба навѣть по̂ддає шляхту по̂дъ судъ селянъ въ справахъ спорныхъ о землю. Выходило бы зъ того хиба лишь то, що бунты селянъ стали вже такъ гро̂знѝ, що ґубернаторъ не видить вже иншои рады якъ лишь ставити ся по сторонѣ селянъ. Въ приднѣпровскихъ ґуберніяхъ нема голоду и причина бунто̂въ мусить тамъ бути зовсѣмъ инша. Голодъ обнявъ головно 17 ґуберній глубокои Россіи а що тамъ дѣє ся, годѣ навѣть собѣ представити. Россійскимъ ґазетамъ не во̂льно о то̂мъ писати, а те що лишь случайно до̂йде до вѣдомости ширшого свѣта, есть такъ страшне, що годѣ оповѣсти. Люде мруть зъ голоду якъ мухи а трупы валяють ся по улицяхъ, бо нема ихъ кому навѣть похоронити. Характеристичне есть, що на приказъ царя не будуть сего року во̂дбувати ся нѣякѝ балѣ дво̂рскѝ а за то грошѣ замѣсть на балѣ мають по̂йти на голодуючихъ.

Выбухъ въ Ружковѣ.

Оногды подала була Politik вѣсть, що выновника выбуху по̂дъ мостомъ въ Ружковѣ (Розенталь) коло Ліберца, якогось проводиря соціялісто̂въ, вже арештовано. Вѣсть та показалась неправдивою, бо ото въ Ліберцу порозлѣплювано на рогахъ улиць плякаты такого змѣсту: „Три тысячѣ зр. нагороды! За вышукане и во̂ддане въ руки властей виновника выбуху динамітового довершеного въ по̂дъѣздѣ зелѣзничо̂мъ недалеко стациі Ружкова (Розенталь) въ ночи зъ дня 30 вересня на 1 жовтня 1891 вызначує ся нагороду въ сумѣ 3000 зр. Зъ сумы тои одержить нагороду тысячь зр. вже той, хто доставить властямъ точокъ опоры, котрѝ могли бы довести до выслѣдженя виновника або виновнико̂въ. По̂дписано: Намѣстникъ ґр. Тунъ". Нинѣшнѝ телеґрамы

1

Въ зимовый вечѣръ.

НОВЕЛЯ
ЕЛИЗЫ ОЖЕШКОВОИ.

Вечѣръ бувъ непо̂зный, але дуже темный; на небѣ, застелено̂мъ хмарами, не свѣтила анѣ одна зо̂рка, вѣтеръ гулявъ загонисто, крутыми стовпами взносивъ ся въ гору; ґамами шумо̂въ, зойко̂въ, свисто̂въ спѣвавъ у глубоко̂й ко̂тлинѣ, на днѣ котрои лежавъ ро̂вный, широкій шляхъ замерзлои рѣки. Рѣка, вузкѝ еи береги, высокѝ стѣны мрѣли въ грубо̂й темнотѣ мутною бѣлостю снѣгу, що еи вкрывавъ. Зъ однои стороны, на горѣ, було зовсѣмъ пусто, лише тутъ и тамъ виднѣли чорнѝ, тонкѝ лініи деревъ; зъ другои стороны, ще высше, сельскѝ будынки творили на тлѣ но̂чнои темноты ланцухъ грубихъ точокъ, ще чорнѣйшихъ, якъ она. Они блищали рядомъ дро̂бныхъ свѣтелъ, подо̂бныхъ до червонавыхъ моргаючихъ очей.

Здалека, въ низу понадъ самымъ шляхомъ рѣки посувала ся стать зовсѣмъ само̂тного чоловѣка. На тлѣ млаво̂мъ бѣлого снѣгу здававъ ся во̂нъ тонкою лініею, що скоро перерѣзувала грубу, але не такъ чорну якъ во̂нъ темноту.

Высокѝ стѣны, що зъ обохъ сторо̂нъ ко̂тлины взносились, зменшали его розмѣры, можна було думати, що се незмѣрно мала рѣчь пливе по мори незмѣрно велико̂мъ. Великѝ моря ночи и самоты розливали ся довкола него; здавало ся, що буйнѝ шумячѝ вихры несли его по широко̂мъ, дико̂мъ, понуро̂мъ лонѣ природы; въ поро̂внаню зъ еи силою, гро̂зьбою и величиною бувъ во̂нъ каплею, окрушиною, зерномъ пѣску, стебломъ травы, що впало на дно пропасти....

Однакожь хочь въ виду такого оточеня здававъ ся слабымъ той чоловѣкъ, що йшовъ по днѣ пропасти, але во̂нъ мусѣвъ бути досыть сильнымъ, бо якъ зручный и вправный пливакъ поре взбуренѝ воды, такъ во̂нъ скоро, певно, въ просто̂й лініи поровъ загонистѝ филѣ и вируючѝ стовпы вихро̂въ. То, що було довкола него — хочь чорне, дике и безлюдне — не робило его ходу пово̂льнымъ, анѣ тревожнымъ. За те щось его зъ заду попихало, гнало, перло щоразъ дальше, щоразъ сильнѣйше. Куды? Може до якого мѣсця спасеня або схороны, котре видѣли лишь его очи, заслѣплюванѝ темнотою и ударами вихро̂въ; а може й тѝ очи не видѣли того мѣсця, лише бачили на тлѣ ночи выписаный огненными буквами наглячій крикъ: Впередъ! впередъ! кобы дальше!

Ишовъ скоро, ро̂вно, въ лініи зовсѣмъ просто̂й, тихо якъ мара, що сунесь по темнотѣ менше чорно̂й, якъ сама: часомъ лише у сто̂пъ его розлягавъ ся короткій металічный звукъ во̂дъ палицѣ, поставленои на побережный камень, що выстававъ зпо̂дъ снѣгу.

Наразъ станувъ, якъ вкопаный и по̂днѣсъ голову ку тому розтягнему на горѣ ланцухови чорныхъ точокъ, що моргали червонавыми свѣтлами. Очевидно дививъ ся на той ланцухъ, а у свистъ вихру, котрый зпо̂дъ его но̂гъ выбухнувъ вируючимъ стовпомъ, вмѣшавъ ся людскій окликъ, повный задиву, зложеный зъ одного лише, але протяжного звука: А!

Задивувавъ ся. Ко̂лька хвиль споглядавъ у гору и ще разъ, але вже тихшій и коротшій окликъ кинувъ помѣжь два нескôнчено довгѝ зойки вихру: А!

Пото̂мъ знову по̂шовъ дальше, але значно помалѣйше, якъ передъ тымъ.

По рухахъ его головы можна було по̂знати, що зъ сильнымъ напруженемъ зору споглядавъ на рѣку, на пустый верхъ напротивъ положенои стѣны, що мрѣвъ лише рѣдкими лініями тонкихъ деревъ, на млаво бѣлѣючѝ выбоѣ и горбы сеи горы, у сто̂пъ котрои поступавъ во̂нъ помалу, щоразъ помалѣйше.

принесли вѣсть, що ту нагороду пôдвысшено зъ трохъ до десять тысячѣвъ зр.

О сѣй пригодѣ пôдъ Ружковомъ наспѣли теперь ще такѣ вѣсти: Скоро лишь въ ночи зъ середы на четверъ дôйшла вѣсть о выбуху до вѣдомости властей, прийшли заразъ бурмістръ Шікеръ и начальникъ повѣту Шабель, оглянули станъ рѣчей на мѣсци и постановили заразъ завѣдомити о тôмъ Є. Вел. Цѣсаря та выслали депешу до намѣстника. О 4 год. рано дôставъ бурмістръ депешу, що поѣздъ двôрскій приѣде о назначенôй порѣ. Бурмістръ повѣдомивъ о тôмъ дирекцію зелѣзницѣ и заразъ выслано депешу до всѣхъ стацій: „Поѣздъ двôрскій надходить!“ На цѣлôй дорозѣ вôдъ Лянґенбрукъ ажь до Ліберца розслѣджено шляхъ и уставлено жандармôвъ. Коли Є. Вел. Цѣсарь довѣдавъ ся о сѣй пригодѣ сказавъ не надумуючись анѣ хвилѣ: „Ѣдемо. Колибъ була потреба, то высѣдемо передъ мостомъ и пôйдемо кусень дороги пѣшки.“ Поѣздъ ѣхавъ поволи и длятого наступило опôзнене о 12 мінутъ.

Въ четверъ рано прибула на мѣсце выбуху комісія, переслухала начальника стації и будника, котрй були безпосередными свѣдками выбуху другои бомбы, оглянула вôдтакъ ушкодженє въ мостѣ мѣсце и хату стоячу недалеко шляху, въ котрôй 10 шибъ потрѣскало вôдъ выбуху и въ мурахъ поробились розколины. Всѣ набрали того пересвѣдченя, що тутъ не могло ходити о якійсь атентатъ, бо злочинець въ такôмъ случаю не бувъ бы вже о пôвночи запалювавъ люнтъ, лишь ходило ему о то, щобы попсувати торжество въ Ліберци. Ушкодженя въ мостѣ не можна було заразъ направити. Комісія слѣдча мае 13 кусѣнь бомбъ, не єсть то анѣ зелѣзо анѣ олово лишь якась спеціяльно вылита маса. Чимъ були бомбы наповненй также не знати.

Переглядъ політичный.

Угорскй дневники подають, що жаданя міністра войны, принятй на послѣдныхъ спôльныхъ конференціяхъ міністрôвъ выносять 5 міліонôвъ и потягають за собою побôльшенє деякихъ позицій обохъ міністерствъ краєвои обороны. Однакъ буджетъ австрійскій выкаже помимо того надвыжку въ доходахъ.

При выѣздѣ своимъ зъ Праги, выразивъ Є. Вел. Цѣсарь директорови поліціи, совѣтникови Двору Стейкалеви найповнѣйше вдоволенє зъ взôрцевого порядку, якій панувавъ въ часѣ побуту Є. Величества въ Празѣ. Зъ вдоволенємъ гостины Є. Величества въ Празѣ вяжуть ся мабуть и вôдзначеня обохъ бурмістрôвъ, д-ра Шольца, бурмістра Праги и д-ра Шілера, бурмістра Ліберца. Д-ръ Шольцъ одержавъ командорскій хрестъ ордена Францъ-Іосифа, а бурмістръ Ліберця д-ръ Шілеръ ордеръ зелѣзнои короны III клясы.

Kreuz Ztg. довѣдуєсь — якъ каже — зъ зовсѣмъ вѣродостойного жерела, що Россія замовила у французской фабрицѣ оружія въ Шательсутъ пôвъ міліона карабінôвъ, котрй мають выконати ся пôдъ доглядомъ россійскихъ офіцирôвъ.

Послѣдными часами появила ся въ берлиньскихъ часописахъ, поки що, ще зовсѣмъ непевна вѣсть, будьто бы Румунія переговорювала ся зъ Болгаріею въ справѣ спôльного приступленя до тридержавного союза

Зъ Петербурга доносять, що царь, цариця и царевичь, а также вел. княгиня Ксеня и грецкій король зъ королевою и родиною, выѣхали дня 4 с. м. кораблемъ „Звѣзда Полярна“ до Даніи.

Турецке міністерство справъ внутрѣшныхъ одержало вôдъ ґенералъ-ґубернатора Ємену, Гасена Едіба-паши депешу зъ прошенємъ о безпроволочне присланє нови помочи войсковои, бо єсли войско не прибуде на часъ, то повстанє може прибрати застрашаючй розмѣры. Турецкимъ войскамъ удало ся выперти повстанцѣвъ зъ мѣста Сана.

Міністрови маринарки удѣлено надзвычайного кредиту на закупно новыхъ кораблѣвъ военныхъ.

Испаньске правительство впало на слѣды войскового заговору. Ревізіи зробленй въ Барцельонѣ, Сараґоссѣ и Картаґенѣ мали выказати, що той заговôръ бувъ широко розгалуженый. Въ Барцельонѣ выкрыто цѣлй маґазины оружія и амуніціи. Доси арештовано 50 особъ а мѣжь тыми 25 офіцирôвъ.

Новинки.

— **День Именинъ Є. Вел. Цѣсаря** святковано въ столици краю сеи недѣлѣ дуже торжественно. Рано вôдправлено въ катедральныхъ святиняхъ всѣхъ трехъ обрядôвъ торжественнй Богослуженя черезъ самыхъ Впреосв. Владикъ, т. є. въ церквѣ св. Юра вôдправивъ службу Божу Впреосв. Митрополить Сильвестеръ Сембратовичъ, въ лат. катедрѣ Впреосв. Архіепископъ Моравскій а въ вôрменьской катедрѣ Впреосв. архіеп. Исаковичъ. По Богослуженю въ катедрѣ латиньской вôдбула ся на площи св. Духа дефіляда 1 баталіону 30 полку пѣхоты. Палаты Намѣстницкй и иншй домы правительственй, якъ также палата соймова, ратушь и иншй публичнй будовы були украшенй фанами барвъ Монархіи.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Рада шкôльна именувала дѣйстными учителями и учительками: Дмитра Пуканова управителемъ 4-клясовои школы народнои въ Кутахъ; Людвика Рудницкого управителемъ 2-клясовои школы им. св. Николая у Львовѣ на Пасѣкахъ; Марію Кавôвну учителькою при школѣ 2-клясовôй у Львовѣ на Пасѣкахъ.

Перенесеня. Міністерство торговлѣ перенесло почтового асистента Ивана Кунерта зъ Марбурґа до округа галицкои Дирекціи почтъ и телеґрафôвъ а Дирекція придѣлила его урядови почтовому и телеграфічному въ Ярославѣ. — Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла почтового асистента Едварда Шлярпа зъ Ярослава до Львова.

— **Конкурсы.** Рада шкôльна окружна въ Надвôрнôй оголошує конкурсъ на посады учителѣвъ при школахъ одноклясовыхъ етатовыхъ зъ рôчною платнею 400 зр. и вôльнымъ мешканємъ: въ Саджавцѣ и Ославахъ. Речинець на поданя до 8 падолиста — Въ цѣли обсадженя 14 новокреованыхъ посадъ адъюнктôвъ судовыхъ въ IX кл. ранґи, именно: въ Дрогобичи, Яновѣ, Турцѣ, Бжововѣ, Борщовѣ, Бурштинѣ, Городку, Городенцѣ, Яворовѣ, Куликовѣ, Сѣнявѣ, Сокали, Тлустôмъ и Миколаєвѣ и въ Садаґурѣ та Кімполюнґу на Буковинѣ — розписано конкурсъ а поданя на тй, або на евентуально опорожнити ся маючй мѣсця вносити треба до 20 жовтня до своихъ Президій колеґіяльныхъ судôвъ — При краєвôй школѣ рôльничôй въ Дублянахъ опорожнена посада лѣкаря зъ платнею 750 зр. рôчно. Речинець на поданя до Выдѣлу краєвого черезъ дирекцію школы дублянской до кôнця жовтня. — При тôй школѣ опорожнена посада асистента на катедрѣ ботаніки. Платня 600 зр. и мешканє зъ опаломъ. Речинець подань до кôнця жовтня.

— **Справы особисти.** Совѣтникъ Двору и директоръ зелѣзницѣ Кароля Людвика п. Слядковскій зôставъ покликаный до Вѣдня, абы взяти участь въ конференціи директорôвъ зелѣзничныхъ въ Сераєвѣ, куды делеґаты выѣдуть зъ Вѣдня до Бродъ окремымъ умысным поѣздомъ.

— **Докторатъ правъ** одержавъ на краковскомъ університетѣ панъ Винкентій Маркевичь родомъ зъ Борипѣ.

— **Горожаньство и пôдданьство австрійске** одержавъ п. Винкентій Кароль Чапиньскій, родомъ зъ Варшавы, замешкалый въ Станіславовѣ и зложивъ вже дня 1 с. м. въ староствѣ вôдповѣдну присягу.

— **Огнѣ.** Громаду Свидову пôдъ Тлустымъ до двохъ тыжднѣвъ навѣстивъ ажь пять разôвъ, а сусѣдне село Антонôвку два разы огонь. Въ Свидовôй згорѣло 7 господарствъ, а въ Антонôвцѣ 8 вразъ зô збôжемъ и пашею за цѣлый рôкъ. Кождымъ разомъ огонь, здаєсь, бувъ пôдложеный. — Дня 1 с. м. повставъ въ Шманьковцяхъ огонь, котрый зпопеливъ 31 загородъ селянь-

. . . . Давно колись середъ голубого и золотого дня лѣтного схиляла ся надъ тою рѣкою молода еще селянка въ сорокатôй спôдници, пôднесенôй ажь до колѣнъ, зъ праникомъ, котрымъ сильна єи рука голосно ударяла по сѣрыхъ полотнахъ, покрытыхъ плыннымъ кришталомъ воды. Заразъ за нею, зъ лозового коша, ослоненого червоною хусткою, выдобувала ся на свѣтъ божій мала, пузата, лѣнноволоса дитина и цѣкавыми, жадными очима дивилась на голубый и золотый день лѣтній, на засѣяный камѣнємъ пѣсокъ побережа, на плынни кришталы воды и на схилену надъ ними матѣръ, що прала праникомъ сѣрй полотна, а стояла на сильныхъ и навихъ ногахъ, мовь на якôй могучôй пôдставѣ....

Зновъ ставувъ. Тамъ на горѣ, де послѣднымъ зô всѣхъ свѣтломъ моргала послѣдна чорна точка ланцуха, вôдъ прочихъ трохи грубша, зъ низу зачинала пнятись въ гору широка дорога и сунулась щоразъ высше по менше стрôмкôмъ якъ деинде склонѣ горы. Зъ однои стороны дороги стояли въ темнотѣ и зтиха шумѣли сосны, зъ другои вили ся крутй, невыразнй тѣни плотикôвъ, на котрыхъ, мовь бы на поручу сходôвъ богача, снѣгъ розстеливъ мягкй подушки.

Ставувъ, на дорогу що пнялась въ гору, видививъ ся певно широко отвореными очима и зновъ у шумъ вихру, що летѣвъ по замерзлыхъ теперь кришталахъ рѣки, вмѣшавъ ся окликъ людского голосу, повный задиву: А!

Довго стоявъ на початку дороги. Вагавъ ся, чи самъ зъ собою боровъ ся? Палицею сильно ударивъ о камѣнь, руку до головы пôднѣсъ и зновъ опустивъ повздовжь тѣла.

Звôльна, щоразъ помалѣйше зачавъ ити дорогою и пняти ся по спадистôй горѣ, щоразъ высше...

....Давно колись тою дорогою на сю гору входивъ хлопъ высокій и сильный, бѣлою сорочкою свѣтивъ въ осѣннôй мрацѣ, босыми ногами застрягавъ у пѣску, а на плечахъ нѣсъ сѣть; черезъ єи широкй очка блищала срѣбна луска и рожевй дыхавки рыбъ А за нимъ босоногій пôдростокъ зъ гордо закиненою головою, зъ вудкою высшою вôдъ него, завѣшеною на рамени, бѣгъ мовь молоде лоша, махаючи гривою, пôдскакуючи къ братамъ, котрй цѣкаво выглядали зза плота, та оповѣдаючи про ловлю рыбъ такъ голосно и радôсно, що голосъ его далеко розлягавъ ся по селѣ, впадавъ помежи рѣдкй сосны и розбивавъ ся надъ могилами на тысячѣ звучныхъ, веселыхъ дзвôнкôвъ...

Войшовъ помежи сосны и кôлька разôвъ спôткнувъ ся о могилы, обведенй низькими корчами, присипанй снѣгомъ и при самôй земли сторчачй низькими хрестами. Якъ велика домки ліліпутôвъ, такъ вôнъ широкими крокамы переступавъ могилы и корчѣ и йшовъ у сторону, де посередъ сельского кладовища чернѣло щось, значно высше вôдъ корчѣвъ а нижше вôдъ деревъ, котрй теперь дôткненй вѣтромъ голосно зашумѣли и тихше, протяжно зôтхнули.

Ставувъ и зблизька дививъ ся на стѣны цвинтарнои каплички, на єи порохнавй дверѣ, выкривленй, але замкненй. У зôтхненя деревъ, що помалу въ темнотѣ порушали вахлярѣ своихъ галузей, вмѣшавъ ся звукъ людского голосу, подôбный до зôтхненя: А!

Руками кôлька разôвъ живо замахавъ, щось металеве задзвонило ему въ рукахъ и хвилю дзвонило при дверехъ, поки тй не отворились и показали чорне нутро каплички, що двома малыми вôкнами въ горѣ свѣтила мовь млаво срѣбными плямами. Войшовъ и на хвилю потонувъ у чорнôй темнотѣ але небавомъ у грудей его заблысъ огникъ лѣхтарки, котрый однакожь не кинувъ на него анѣ найтоншои нитки свѣтла. Була то лѣхтарка вкрыта, мала; єи свѣтло, що вузкою и хиткою струею выривалось зпоза малои шибы, ослоненои зъ трехъ сторôнъ бляшанымъ пôвколесомъ, вôдвернувъ вôдъ себе, а звернувъ ку низькôй огорожи, за котрою на стѣнѣ, на великихъ плямахъ плѣсни, мутно замрѣли лініи розпятого на хрестѣ Исуса. Зъ великого, деревляного простою рукою вырѣзьбленого хреста

скихъ. Бѣдни погорѣльцѣ числять ще лишь на добродѣйну помôчь оо. Домінікановъ въ Чорткова, котрî суть властителемъ села и маютъ великаньски майна по цѣлôй Галичинѣ.

— Нещаслива пригода Въ Крехôвцяхъ коло Станіславова учили ся два господарѣ тамошнî дня 27 с. м. пôдчасъ вôдпусту стрѣляти до цѣли. Задля неосторожности выстрѣлила одному зъ нихъ ручница несподѣвано и положила другого трупомъ на мѣсци.

— Самоубійство у вязници Оногдѣшнои ночи повѣсивъ ся на скрученôмъ простиралѣ въ слѣдчôй вязници тутешного суду карного Мошко Айсенберґъ, шинкарь зъ Городка, противъ котрого такъ якъ и противъ єго жѣнки вело ся слѣдство спôвудѣлу въ злочинѣ крадежи. Пôсля зôзнаня служащого при волковôмъ лѣкарю въ Городку, Айсенберґи намовили єго (слугу), абы вôнъ имъ позволивъ въ часѣ неприсутности лѣкаря закрасти грошѣ зъ куфра лѣкаря. Актъ обжалованя бувъ уже выготовленый и сими днями мала вôдбутись розправа судова.

Всячина.

— Титована пара супругôвъ. На австральскихъ островахъ а также у Индіянъ въ Америцѣ єсть звычай, що тамошнî люде малюють своє тѣло въ той способъ, що насампередъ наколюють якимсь не конче острымъ инструментомъ тѣло такъ, щобы роздерти трохи шкôру зъ верха и такъ роблять на тѣлѣ всѣлякî образы представляючî рôзнî фіґуры, звѣрята и т. д. а наколовши въ той способъ якійсь рисунокъ, запускають єго краскою, котра вôдтакъ держить дуже довго и коли тѣло загоить ся, не даєсь вже нѣчимъ змыти нѣ стерти. Таке мальоване тѣла, хочь се получене зъ немалымъ болемъ, єсть тамъ дуже въ звычаю и люде тамъ вôдзначують ся тымъ однî вôдъ другихъ, оденъ нарôдъ вôдъ другого, богатшій вôдъ бѣднѣйшого и т. д. Але навѣть у насъ въ Европѣ єсть титоване въ звычаю особливо у людей, що служать на корабляхъ за моряковъ. Моряки кажуть часто титовати собѣ на руцѣ своє имя, рôкъ и мѣсце уродженя, имя своеи жѣнки або своеи любки и т. д. — Єсть то звычай взятый очевидно вôдъ напôвъ дикихъ народôвъ зъ австральскихъ островôвъ або вôдъ Индіянъ зъ Америки.

Въ Берлинѣ показує ся теперь за грошѣ пара титованыхъ супругôвъ Американцѣвъ, якîсь панъ и панѣ Франкъ де Бурґъ, котрыхъ цѣле тѣло покрыте якъ найкрасшими и найдокладнѣйше зроблеными малюнками. Самъ Франкъ, котрый має на собѣ лишь вôдъ пояса до повысше колѣнъ рôдъ споденъ, якъ ихъ уживають н. пр. артисти въ циркахъ, выглядає, якъ колибъ вôдъ головы до нôгъ бувъ убраный въ прекрасне якесь всѣлякими малюнками вышиване одѣнє. На єго грудехъ видко образъ єго жѣнки въ видѣ медаліону, якъ бы завѣшеного на ланцушку на шиѣ, а надъ медаліономъ выписано по анґлійски: „Forget me not!“ (Не забудь на мене). Обѣ єго руки вôдъ плечей ажь по пальцѣ повнî всѣлякихъ выколотыхъ на шкôрѣ овочѣвъ, цвѣтôвъ, листкôвъ, звѣрятъ и т. д. На лѣвôмъ плечи єсть голова якогось моряка, а на правôмъ голова якоись дамы въ капелюсѣ. Ноги єго вôдъ бедеръ ажь по пяти повнî арабесокъ, представляючихъ фантастичнî звѣрята на способъ индійскій. Але найбôльше здивоване выкликує Франкъ, коли оберне ся. Цѣли плечî єго представляють страсти Христовî, надъ котрыми выписано: „Mount Calvary“ (Гора Кальварія), а котрî выконанî дуже старанно блѣдою краскою, выглядають якъ образы на старосвѣтскихъ коврахъ. Взагалѣ цѣле тѣло Американця покрыте ажь двѣста пятьдесять титоваными малюнками. Малюнки на горѣшнôй части тѣла титували якîсь американьскî моряки, а ноги таки самî индіяньскî штукарѣ, а цѣла робота тревала девять мѣсяцѣвъ. До того уживали они якихсь окремыхъ иголъ и хиньскихъ красокъ.

Жѣнка Франка має на собѣ лишь сто пятьдесять титованыхъ малюнкôвъ. Єи чоловѣкъ возить свою титовану шкôру вже чотирнацятый рôкъ на выставу по свѣтѣ, а она далась лише ще чотири роки тому назадъ титувати и то, якъ каже, зъ любови до свого чоловѣка. Єи плечî представляють образъ славного италіяньского маляря Леонардого де Вінчі „Послѣдну вечеру“, на грудехъ уносять ся два ангелы, а руки покрытî релігійными образками, представляючими Матеръ Божу, херувимôвъ и т. д. Ноги вôдслоненî до трохъ частей, мають вже политичный характеръ, бо на лѣвой позѣ єсть представленый гербъ Анґліи, а на правôй гербъ Америки, хоруговъ зъ звѣздами; на лѣвôй литцѣ єсть вититована статуя свободы що стоить въ ню-йоркскôмъ портѣ, а на правôй портретъ Вашінґтона. Здаєсь, що титована пара супругôвъ показуючись за грошѣ, робить добрî интересы, бо Франкъ запытаный, чи довго ще буде выставляти свою шкôру на показъ, сказавъ, що має надѣю, що за кôлька лѣтъ осяде десь спокойно яко титованый богачь.

Вѣсти епархіяльнî.

Еп. Перемыска.

На конкурсъ зъ речинцемъ до 1 н. ст. грудня 1891 выставлена парохія Синява, дек. ярославского.

Еп. консисторія оголошує конкурсъ до ч. 4602 на посаду катихита при 5 клясовôй школѣ мужескôй въ Яворовѣ зъ платою 500 зр., 10 прц. додаткомъ на мешканє и пятилѣтными додатками по 50 зр. Подання треба вносити до окружнои Рады шкôльнои въ Яворовѣ до конця жовтня

Просьба на часѣ.

Вже осѣнь. Щастье, що ще она тепла. Бѣднымъ людямъ не доскулює ще морозъ. Многî ихъ дѣти, школярики и школярки обохъ львôвскихъ руско-народныхъ шкôлъ нашихъ, ходять до школы ще босо и въ легкôмъ лѣтнôмъ одѣню, хочь ранки вже досыть холоднî. Не забуваймо, що зъ кождымъ днемъ стає холоднѣйше та що вже теперь належить старатись о теплѣйшу одѣжь та о чоботки для найбѣднѣйшои дѣтворы шкôльнои, щобы при звычайнôмъ недостатку не терпѣла бодай студени и не перерывала зачатои науки. Люде зъ серцемъ дуже вôдчувають нужду львôвскихъ бѣдакôвъ-зарôбникôвъ, котрî зъ кôлькохъ ґульденôвъ роздобутыхъ въ мѣсяци, змушенî удержувату и выховувати цѣлî родины. Нужда ихъ збôльшаєсь зъ кождымъ днемъ бôльшои дорожнѣ у Львовѣ. Розумѣють сю справу дуже добре и патріотичнî серця великодушныхъ Добродѣѣвъ товариства „Шкôльна Помôчь“ у Львовѣ. Они то рôкъ-рôчно складають частину ощадностей своихъ на престолъ милостинѣ для найдрôбнѣйшои дѣтворы нашои, шукаючои науки въ матернôмъ языцѣ рускôмъ. Обѣ руско-народнî школы львôвскî числять сего року звыжь 300 дѣтей, а що найменше двѣ третины сего числа потребують книжокъ, научныхъ приборôвъ, одежѣ и обуви. Пôдписаный выдѣлъ товариства радуєсь дуже, що вже рôвночасно зъ сею просьбою може выказати имена найновѣйшихъ членôвъ-добродѣѣвъ тов. „Шкôльна Помôчь у Львовѣ“ и сердечно подякувати за надôсланî жертвы. Именно дякуємо прилюдно П. Т. членамъ-Добродѣямъ: о. Петрови Илевичеви въ Вôльховцы за 2 зр., о. С. Комариньскому въ Лысьци за 1 зр., п. П. Кафцѣ въ Комарнѣ за 1 зр. 17 кр. и честнôй громадѣ Хôдновичь (на руки п. Е. Мащиньского) за 80 кр. Дай Господи, щобы за хорошимъ примѣромъ сихъ Добродѣѣвъ бѣднои дѣтворы нашои спѣшили и многî другî приятелѣ єи

За выдѣлъ тов „Шкôльна Помôчь у Львовѣ“.

Гр. Врецьона.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 6 жовтня. Дръ Смолька вже приѣхавъ и обнявъ урядоване въ президіи палаты послôвъ. Нинѣ буде плякатами оголошена подяка цѣсарска за повитанє при поворотѣ Є. Вел. Цѣсаря зъ Праги.

Тріестъ 6 жовтня. На подвôрю епископскои палаты найдено петарду наповнену 20 деками пороху и зъ запаленымъ люнтомъ, котрый служба епископска загасила. Петарду пôдложено мабуть изъ злости, що въ недалекôй церквѣ вôдбувають ся проповѣди въ словеньскôй мовѣ.

Петербургъ 6 жовтня. Новый указъ царскій постановляє, щобы всѣ важнѣйшî справы Финляндіи були предкладанî россійскому міністерству до порѣшеня. Єсть то нове обмеженє финляндскои автономіи.

Штутґартъ 6 жовтня. Нинѣ о 6 год. 55 мін. рано померъ король Віртемберґскій.

Константинополь 6 жовтня. На зелѣзници межи Гайдаръ-паша а Исмідомъ вырвали були розбишаки шины, щобы опôсля обрабувати надъѣзджаючій поѣздъ, але то завчасу ще доглянено и розбишаки повтѣкали.

пересунула ся вузка и хитка струя свѣтла трохи дальше и освѣтила образъ, на котрôмъ Богъ Отець у филюючôй червонôй одежи тримавъ руку на бѣлявôй кули, Богъ Сынъ у вытертôй синôй одежи взносивъ два пальцѣ въ гору, а Богъ Духъ св. бѣлымъ голубомъ зъ розпнятыми крилами лѣтавъ ажь пôдъ червоною рамою образу.

Зновъ струя свѣтла захитала ся въ чорнôмъ просторѣ и впала на велику, грубу шмату паперу, що безъ рамъ висѣла на досцѣ, выстаючôй зô стѣны. Тамъ св. Юрій зъ розвиненымъ надъ головою прапоромъ гнавъ на кони, мальованôмъ у бѣлî и чорнî пружки, а въ хиткôй струѣ свѣтла стать людска, видъ звѣрины и лініи прапора то показувались, то зникали, ту продовжались, тамъ скручувались и такъ творили образъ дивный, природѣ незнаный, подôбный до апокаліптичныхъ змієвъ або лицарѣвъ. Довкола каплички довше, сумнѣйше зôтхнули дерева, вѣтеръ зъ зойкомъ упавъ крôзь щелины вôконъ, потермосивъ старою картою, котра здула ся и мовь крила пташî зъ шелестомъ пôднялась у гору. Могло здаватись, що апокаліптичный лицарь зриває ся зъ мѣсця, на котрôмъ єго прикуто и зъ прапоромъ, подôбнымъ до косы, на кони зô львиною гривою, гнеть злетить у просторы. Въ зôйки вѣтру, що влѣтали крôзь шпары вôконъ, вмѣшавъ ся шептъ людскій, грубый, наляканый:

— Исусе милосерный! спаси мою душу!

....Давно колись сельскій хлопець, убраный у святочну одежу, приведеный тутъ матерью за руку, клякавъ при дверехъ сеи каплички и зъ тревогою, котра боролась зъ одушевленємъ, взносивъ синî, невиннî очи на великій хрестъ и намальованого на паперовôй картѣ кôнного лицаря зъ хоруговцею...

Лѣхтарку згасивъ. Вийшовъ изъ каплички, дверѣ лишивъ отворенî и не задержуючись уже анѣ на хвилю, самъ высокій и середъ высокихъ сосонъ, зновъ помало, кроками великана переступавъ корчѣ и могилы.

Зъ кладовища вийшовъ на дорогу, перейшовъ єи впоперекъ и положивъ руку на воротахъ першои зъ ряду загороды села. Закимъ отворивъ ихъ, впяливъ очи въ хату, що стояла въ глубинѣ подвôря и ще разъ протяжно вымовивъ: А!

Похитавъ головою, якъ той, що глубоко, безмежно здивувавъ ся.

Ворота заскрипѣли, дрôбна тѣнь пса вôдъ порога хаты посунула ся скоро подвôремъ и голосно залаяла. Зза вôкна, що моргало въ темнотѣ червонавымъ свѣтломъ, чути було голосъ грубый, сильный, але свѣжій, молодечій, якъ скоро, довго, безъ упину оповѣдавъ щось и оповѣдавъ...

(Дальше буде)

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимае Контора **Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

НОВОУРЯДЖЕНЫЙ МАҐАЗИНЪ
В. СЦІБОРА и Е. ЯРОШЬ

Львôвъ, ул. Баторого ч. 20 (Готель Швайцарскій)

поручае власного выробу: сорочки мужескû по 1.40, 1.70, 1.90, 2.40 зр.; Калесоны по 1 зр., 1.25, 1.50 кр.; Маншеты найлѣпшû дюжинъ: 4 зр. 40 кр., Ковнѣрики найлѣпшû дюжинъ 2 зр. 40 кр.

Великій выборъ наймоднѣйшихъ краватокъ. Бѣле женьске и дитиняче зъ найлѣпшого матеріялу.

Маючи власну робôтню принимаемо всякû роботы входячû въ составъ бѣлого шитя. — Выробъ якъ найлѣпшій, цѣны низкû.

АПТЕКА ПОДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Олѣй рыбій въ двохъ родахъ, **жовтый** однократно дестилованый, дуже добре дѣлаючій противо зафлегмленя, остроты крови, недокровности, скрофуламъ и т. д.; **бѣлый** пріятнѣйшій ôдъ першого, бо двократно чищеный и дестильованый. До набутя въ бутелькахъ по 60 и 80 кр

Оповѣщене.

ЗАГАЛЬНЫ ЗБОРЫ

членôвъ „Народнои Торговлѣ“, товариства зареґестрованого зъ ограниченою порукою, за 1890/91 р. вôдбудуть ся дня 21 н. ст. жовтня 1891 въ сали „Народного Дому“ у Львовѣ о 4 годинѣ зъ полудня.

Порядокъ дневный:

1) Справозданє Совѣта управляючого;
2) Справозданє и внесеня Комітету контрольного (§§. 34 и 46 статута);
3) Означенє высоты марки презенцûйнои для членôвъ Совѣта управляючого на 1891-92 р.;
4) Выборъ Комітету контрольного центрального на р. 1891-92;
4) Внесеня членôвъ.

Яко леґітимація для членôвъ служить ихъ книжочка удѣлова. — Члены, выповѣвшû свои удѣлы, не маютъ права голосу.

Львôвъ 3 н. ст. жовтня 1891.

Вôдъ Совѣта управляючого „Народнои Торговлѣ“

Евгеній Дуткевичъ, предсѣдатель. *Дръ Кость Левицкій,* секретарь.

COGNAC
курацûйный

правдивый французскій

перворядной фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылае за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскій,
Львôвъ, ул. Валова 14.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ выналходкомъ

проф. Соксельета

молоко стерилізоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленû тымъ молокомъ не слабуютъ на жаднû слабости жолудковû або кишковû и въ загалѣ не пôдлягаютъ такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ

Въ мѣйскôмъ бюрѣ, (готель Жоржа), выдае ся **карты объѣзднû,** котрû приносятъ знижку 25—30% за звычайными білетами.

Тоже выдае ся звычайнû карты подорожнû на лінію Кароля-Людвика по ориґінальной цѣнѣ.

Мѣйске бюро Кароля-Людвика Зелѣзниця.

Іосифъ І. Ляйнкауфъ.

Всякого рода

ВИНА
ЛѢЧНИЧÛ

достати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жовкôвска, побôчь рампы

поручае:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіасѣ и параличахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротворъ, 13 марта 1891

Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко офиціялистъ приватный и зôставати зъ моею родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якû менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ „**Нервотону**“, препоручуваного въ анонсахъ „**Календаря здоровля Леопольда Литыньского**“, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы).

Терпите ломанє руки або ноги, рванє, гостецъ, ревматизмъ, котрû вамъ особенно долягаютъ въ порѣ вогкôй дощевôй?

Читайте якъ помагае въ такихъ терплѣняхъ:

„Excelsior“

Подяка. Всч. п. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшû слова подяки за Вашъ дѣйстно чудесный *Excelsior.* Страшнû терпѣня, якû выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгû лѣта треваючû болѣ въ костяхъ ногъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помочи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятû, по натертю кôлькохъ фляшокъ „**Excelsior**“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи вôдгомономъ най будуть тû слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891. **Антоній Гордыньскій.**

Такихъ подякъ получивъ выналходецъ „Excelsiora“ тысячѣ — бо кождому помагае скоро и разъ на всегда.

Спроваджувати можна найменьше 2 фляшки, котрû коштуютъ по 60 кр. в. а разомъ 1 зр. 20 кр. — Треба надôслати 1 зл. 50 кр. т. е. за 2 фляшки „Excelsiora“ оплату почтову и опакованє.

Прошу адресовати **В. Виткевичъ,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

поручае выпробованû и за скуточнû узнанû

Зъ друкарнѣ Вл. Лозиньского пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.